

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **P.B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2014, č.j. OAM-20/LE-BE02-P06-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Pokud jde o žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobce nesouhlasí s učiněným závěrem žalovaného, že mu v případě návratu na Ukrajinu nehrozí žádné nebezpečí a s tím, jak žalovaný hodnotí současnou situaci na Ukrajině. Jeho odůvodnění, že situace na Ukrajině není ideální, v některých oblastech je vyhrocená, ale pro žalobce nepředstavuje vážné nebezpečí, považuje za nepodložené a nedostatečné. Má za to, že žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V důvodech skutkových odkázal na skutečnosti, které uvedl v průběhu správního řízení. Napadené

rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, s nimiž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce v průběhu správního řízení neuváděl skutečnosti, na základě kterých by mu mohla být udělena určitá forma mezinárodní ochrany, uváděl důvody ekonomické. K současné situaci na Ukrajině žalovaný uvedl, že k ozbrojeným střetům mezi separatistickými povstanci a ukrajinskou armádou dochází pouze na východě země, avšak žalobce před odchodem ze země původu žil v západní části Ukrajiny, kde je vnitropolitická i bezpečnostní situace klidná, a to i v srpnu 2014. Žalobcův život ani zdraví zde nejsou v souvislosti s popisovanými nepokoji ohroženy, a proto žalobci objektivně nic nebrání v tom, aby se tam vrátil zpět. Vzhledem k těmto skutečnostem považuje žalovaný neudělení doplňkové ochrany

žalobci za správné, v této souvislosti bylo rozhodnuto v souladu se zákonem a v napadeném rozhodnutí jsou uvedeny úvahy žalovaného. Dle názoru žalovaného, žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu žalobce nevyjádřil ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4.2.2014 a následném pohovoru provedeném dne 7.2.2014 žalobce uvedl, že má ruskou národnost, je bez náboženského vyznání, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Z Ukrajiny odcestoval v listopadu 2013 autobusem přes Polsko do České republiky (dále jen „ČR“) bez platného cestovního dokladu. Důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha po lepším životě a legalizace pobytu. ČR je jeho cílovým státem, na Ukrajině neměl žádnou perspektivu, odjížděl s představou, že bude mít lepší život. Zdravotně se cítí v pořádku. V případě návratu do vlasti by mu nic nehrozilo, na Ukrajinu se však vrátit nechce. V úvodu pohovoru žalobce k dotazu žalovaného sdělil, že uváděl jinou totožnost, a to V. B., nar. ..., státní příslušnost asi Ukrajina (neví přesně) s vysvětlením, že v ČR mu zabili bratra (v lednu 2002) a toto jméno uvedl proto, že se chtěl dozvědět více o jeho smrti, neboť jeho bratra našli zabitého s doklady na uvedené jméno. Ke svému životu v zemi původu uvedl, že přerušil studium technické školy z finančních důvodů, v roce 2002 se do školy vrátil, ale studium nedokončil. Uvedl, že dne 6.12.2002 ho při cestě domů napadli tři muži

noži. Neví, o koho se jednalo, muži byli opilí. Utrpěl řezná poranění a strávil jeden a půl měsíce v nemocnici. Psychicky na tom byl špatně. V roce 2006 začal příležitostně pracovat. V roce 2010 nebo 2011 si vyřídil polské vízum, odjel do Polska, kde byl asi měsíc a poté navštívil jako turista na dva dny i ČR. Podruhé byl v Polsku asi na týden, po skončení platnosti víza se vrátil na Ukrajinu. V roce 2012 přešel pěšky hranice do Polska, ale byl vrácen zpět na Ukrajinu. V listopadu 2013 znovu přešel do Polska, u hranic nasedl na autobus a odjel přímo do Prahy. K důvodům odjezdu z vlasti zopakoval, že odjel za lepším životem, za další důvod uvedl nedostatek práce na Ukrajině. Kdyby byla na Ukrajině normální situace a jistota, rád by tam žil, ale protože tomu tak není, chce žít v ČR. Pokud by se však musel vrátit na Ukrajinu, odjel by tam. Vysvětlil, že o mezinárodní ochranu nepožádal ihned po svém příjezdu do ČR, protože byl zamilovaný do přítelkyně a nepřemýšlel o tom. O mezinárodní ochranu se rozhodl požádat 3. den po svém zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová. Doplnil, že v minulosti neměl v zemi původu žádné problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií či armádou ani žádné problémy kvůli své rase, národnosti, pohlaví či náboženskému přesvědčení.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace MZV č.j. 98524/2014-LPTP ze dne 16.4.2014, Informace MZV č.j. 110044/2013-LPTP ze dne 2.10.2013, Informace ZÚ Kyjev č.j. 221/2014-KIEV ze dne 10.3.2014, Výroční zprávy organizace Freedom House z ledna 2014, Zprávy Evropské komise o pokroku v zemi za rok 2013 v rámci EPS –Ukrajina a z informací Infobanky ČTK – Země světa, Ukrajina. Žalobce se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámil, uvedl, že nic doplnit nechce.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem

pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu, s nimiž byl žalobce seznámen. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nebyl ve své vlasti jakkoli politicky aktivní, neměl žádné potíže se státními orgány své země původu, za jediný důvod svého odjezdu z vlasti uvedl touhu po lepším životě a nedostatek práce na Ukrajině. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce opakovaně uváděl, že k odchodu z vlasti ho vedla touha po lepším životě a zajištění si výdělků. Jedná se o pochopitelné důvody, potřebné k zajištění základních životních potřeb, tyto jsou však zcela neslučitelné s taxativně a přísně vymezenými důvody pro udělení azylu dle citovaného § 12 zákona o azylu. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ekonomická nouze není důvodem pro udělení azylu. Žalovaný na pozadí zpráv o zemi původu konstatoval, že Ukrajina se v současnosti potýká s ekonomickou krizí, tato situace však postihuje velkou část obyvatel bez rozdílu, a proto ani v případě žalobce nelze tuto okolnost zhodnotit jako azylově relevantní. Touha po lepším životě není rovněž slučitelná s důvody pro udělení azylu. Pokud pak žalobce ve snaze objasnit okolnosti smrti svého bratra v roce 2002 uváděl správnímu orgánu falešnou totožnost, nelze ani tuto ryze soukromou záležitost považovat za azylově relevantní, navíc, když od smrti bratra uplynulo již 12 let. Je nepochybné, že žalobce si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého pobytu pro svůj další život, což ostatně i potvrdil. Pokud jde o okamžik podání žádosti, žalobce tak neučinil bezprostředně po svém příjezdu do ČR (v listopadu 2013), ale žádost podal až poté, co byl zajištěn a hrozilo mu správní vyhoštění. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20.10.2005 a č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006, v nichž se uvádí, že *...„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* V rozsudku NSS č.j. 3 Azs 119/2004 ze dne 13.1.2005 je uvedeno, že: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti*

úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“ Soudu pak nezbývá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu. Učiněným závěrům žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, soud přisvědčuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu K jeho udělení se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.* Dále lze odkázat i na rozhodnutí č.j. 2 Azs 36/2005-48 ze dne 20.12. 2005, oba dostupné na www.nssoud.cz, v němž NSS uvedl, že *„Správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona č. 325/1999 Sb.) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces“.* Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu žalobci je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit, ostatně žalobce o tento druh azylu ani nežádal. Soud tak uzavírá, že žalovaný při

posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Samotný žalobce v tomto směru neučinil žádné návrhy na doplnění dokazování a neučinil tak ani v řízení před soudem. V průběhu správního řízení uvedl, že se případného návratu na Ukrajinu neobává, vrátit se tam však nechce. Žalovaný se v odůvodnění této části rozhodnutí zabýval otázkou, zda žalobci po návratu na Ukrajinu hrozí

vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu nikdy neměl potíže se státními orgány, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Soud po zhodnocení výpovědí žalobce, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany (snaha po lepším životě, ekonomické důvody, legalizace pobytu) a výše citovaných informací, aktuálních v době vydání napadeného rozhodnutí, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, zejména dle odst. 2 písm. c) citovaného ustanovení. Soudu je z úřední činnosti známo, že aktuální politická situace na Ukrajině je od února loňského roku nestabilní. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává na Krymu, v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě země, situace na západě a středu země je klidná. Ze správního spisu a výpovědí žalobce je zřejmé, že žalobce pochází ze západní části Ukrajiny, konkrétně z Ivanofrankovské oblasti. V případě svého návratu na Ukrajinu tak nebude přímo ohrožen ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu ozbrojeným konfliktem, který v současné době probíhá v některých oblastech na jihovýchodě země citovaných výše. Po vydání žalobou napadeného rozhodnutí nedošlo k natolik zásadní změně zejména bezpečnostní situace, která by byla výrazně odlišná od situace popsané v napadeném rozhodnutí a v důsledku které by soud měl prolomit ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. (tj. přezkoumání rozhodnutí k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí) a přihlédnout k novým a tvrzeným skutečnostem, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu a které by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobní námitka stran hodnocení aktuální situace na Ukrajině je toliko obecná, žalobce i s ohledem na místo svého posledního bydliště na Ukrajině neuvedl, čeho se obává a nenabídl pro svá obecná tvrzení žádný důkaz. Naopak žalovaný shromáždil dostatek aktuálních informací z různých informačních zdrojů, vyhodnotil celkovou bezpečnostní situaci na Ukrajině, kterou popsal na straně 6-7 napadeného rozhodnutí a k této otázce se k žalobní námitce opětovně vyjádřil i ve svém písemném vyjádření k žalobě ze dne 26.8.2014. Soud tak nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Konečně žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť žalobce netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému rodinnému příslušníkovi žalobce byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 27. března 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně